

[Elisabeth Bruun Olesen]

den linje. Derfor kan man ikke adskille den faglige og den politiske kamp.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det med den gule fagforening har jeg faktisk siddet og ventet på under hele debatten. Det undrer mig, at hverken socialdemokratiet eller SF har fremført det, men nu kom det altså fra VS. Hvorfor i alverden kalder man det en gul fagforening? Jeg kan forstå, man kalder det en rød fagforening, for det vidner tilhørsforholdet og fanerne jo om. Skulle Danmarks Frie Fagforening eller Kristelig Fagforening kaldes noget, så må det blive en hvid fagforening. De hvide fagforeninger repræsenterer nemlig efter min mening det hvide i vores flag, altså frihed.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det er en enkelt sætning i fru Elisabeth Bruun Olesens indlæg, der kalder mig herop.

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Bruun Olesen, hvor i loven af 1982 der er indeholdt et forbud mod indgåelse eller en begrænsning i adgangen til indgåelse af eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked? Jeg kan godt give svaret med det samme: der er selvfølgelig ingen indskrænkning i adgangen til at indgå eksklusivaftaler. Er fru Elisabeth Bruun Olesen opmærksom på, om der er indgået flere eller færre eksklusivaftaler, efter at den lov er blevet vedtaget? Jeg kan også selv give svaret på det spørgsmål: der er indgået flere eksklusivaftaler.

Kan fru Elisabeth Bruun Olesen herefter bekræfte, at det eneste, der skete ved loven af 1982, var, at Danmark opfyldte en folkeretlig forpligtelse efter en dom afsagt ved menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg om at tilpasse sin lovgivning?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Med loven af 1982 gjorde socialdemokratiet det politisk acceptabelt, at man lovgav omkring spørgsmålet om eksklusivaftaler i stedet for at sige, at det var noget arbejdsmarkedets parter selv skulle forhandle sig frem til. Lovforslaget blev fremsat efter et stærkt borgerligt pres, efter at Den europæi-

ske Menneskerettighedsdomstol havde afsagt en dom om, at det var uberettiget og i strid med menneskerettighederne, at British Rail fyrede 3 jernbanearbejdere, fordi de nægtede at melde sig ind i en fagforening, som jernbaneselskabet havde tegnet en overenskomst indeholdende en eksklusivaftale med. Hr. Svend Auken's lov lagde sig snævert op ad de præmisser, som menneskerettighedsdomstolens afgørelse kom frem til. Jeg ved godt, at det kun var lønmodtagere, der allerede var ansat, når arbejdsgiveren indgik en eksklusivaftale, som var beskyttet imod afskedigelse, men alene det, at en arbejdsgiver, som har indgået en eksklusivaftale, ikke kan fyre de mennesker, som ikke vil rette sig efter eksklusivaftalen, er efter min mening en begrænsning i eksklusivaftalen. Man har jo dermed sagt, at det er acceptabelt, at de mennesker, som var ansat, da eksklusivaftalen kom igennem, ikke behøver at komme ind i fagforeningen. Det er da en indskrænkning.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg forstod fru Elisabeth Bruun Olesens indlæg her i anden omgang sådan, at hun er enig med mig om, at der ikke er lovgivet på en måde, der forbyder eller besværliggør en indgåelse af eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked. Det er fortsat et anliggende mellem lønmodtagerne og arbejdsgiverne. I øvrigt er det karakteristisk for det danske arbejdsmarked, at vi har en meget høj organisationsprocent, til trods for at vi ikke har ret mange eksklusivaftaler.

Så skal jeg endelig sige, at det er forkert, når fru Elisabeth Bruun Olesen siger, at den lov blev indført efter et betydeligt borgerligt pres; så vidt jeg husker gav jeg på den daværende regerings vegne, allerede dagen efter at dommen var kendt, udtryk for, at dansk lovgivning naturligvis ville blive tilpasset vore internationale forpligtelser.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Dette her må virkelig være en strid om fortolkning. I den fortolkning, som jeg giver, er det en indskrænkning, at folk som er ansat på en virksomhed, hvor der bliver tegnet